

konkurrence lov, som jeg i virkeligheden mener vi burde have en interesse i.

Regeringen spiller ud med en ny konkurrence lov, som har det formål at sænke priserne i Danmark, og det er der sandelig brug for. Skatteministeren har påvist det, rapporter har påvist det. Hovedforklaringen på forskellen i prisniveauet i grænsehandelen er jo ikke forskellen i vores afgiftsniveauer, men hovedforklaringen er forskellen i konkurrence. Derfor skal vi have en ny konkurrence lov, og jeg håber meget, at vi kan sikre et bredt flertal for den konkurrence lov. Det er den bedst tjent med, og vi skylder da også hinanden at nå op på et niveau med indsigt i priser og konkurrence, der ligner det, de andre i Europa har besluttet.

Jeg tror, man vil gøre erhvervslivet en dårlig tjeneste, hvis man ikke støtter en udvikling, der hedder større gennemsigtighed, større prissammenlignelighed og større og stærkere konkurrence.

På sygehusområdet synes jeg også, jeg skylder at sige, at det samarbejde, der var for et år siden, hvor ikke mindst Det Konservative Folkeparti jo i virkeligheden var med til som en meget væsentlig drivende kraft at sikre de fremskridt, for så vidt angår de livstruende sygdomme, nu er på vej til at blive genetableret. Jeg håber også her, at vi kan se en videreudbygning af samarbejdet. Jeg ved, at Det Konservative Folkeparti har interesse på kræfthandlingsområdet og ambulanceområdet. Jeg tror, at her er masser af samarbejdsfelter, der kan tages op.

Til gengæld ser vi forskelligt på skattepolitikområdet. Jeg synes ikke, det var så sympatisk fra Det Konservative Folkepartis ledes side at foreslå de skattelettelser, der nu er blevet foreslået, især ikke efter det, jeg gjorde opmærksom på i min åbningstale i forgårs.

Jeg nævnte, at der i udviklingslandene dør 33.000 børn hver dag, delvis på grund af fejlernæring, delvis på grund af malaria. 1,5 mia. – 1,5 mia! – mennesker lever hver dag for under én dollar om dagen i den fattigste del af verden. Så synes jeg ikke, det er sympatisk at foreslå, at vi danskere, der har haft en privatforbrugsforøgelse på 25 pct. i de sidste 6½ år, yderligere skal have udvidet vores privatforbrug gennem skattelettelser, der skal finansieres via nedskæringer i ulandsbistanden. Det er ikke sympatisk, og det vil vi ikke være med til. Vi tror, vi skal gå den anden vej.

Vores rigdom skal skabes af os selv via dygtighed, via voksen- og efteruddannelse, via det bedst uddannede folk, det mest innovative folk, det mest opfindsomme folk, det folk, der dygtigst samarbejder mellem offentligt og privat og ikke mindst mellem ganske små og mellemstore virksomheder.

Jeg vil derimod gerne til Det Konservative Folkeparti sige: Ja, vi ser også frem til forhandlinger om et nyt politiforlig. Vi ved, at Det Konservative Folkeparti har indsigt i det felt. Jeg vil stiltfærdigt gøre opmærksom på, at for så vidt angår tallene for år 2000 har Det Konservative Folkeparti faktisk også et lille medansvar, og når man derfor sådan hakker til os om budgettallene, så skylder jeg at sige, at de faktisk indgår som en del af det forlig, vi indgik for perioden fra 1996 til 1999. Der er indlagt forudsætninger om effektivitetsforøgelse, og den ekstrabevilling på 80 mio. kr., som blev indsat for året 1999, er jo den, der forklarer, at vi for hovedpartens vedkommende står i den situation, vi gør.

Så skal vi nu ikke gå til biddet, så snart det nu er passende op til finansloven, og se, om vi ikke kan nå hinanden. Det tror jeg ville være muligt, hvis vi anstrenger os.

Jeg tror også, det er rigtigt at anerkende regeringens tilgang til sagen. Der er blevet foretaget en vurdering af politiets arbejde – det gør vi på det område, og det gør vi på en række andre områder. Vi har set på politiets effektivitet, måden at tilrettelægge tingene på, og jeg synes, at signalet derfra er: Vi kan godt tilrettelægge tingene bedre, arbejde bedre og derigennem også få nogle ressourcer frem, som vi selvfølgelig skal have på bordet, når vi skal forhandle om den målsætning, som vi deler, nemlig at politiet bliver mere synligt på gaden. Det, der så er til diskussion, er, hvor mange flere ressourcer vi taler om, og det mener jeg skal bygge på en saglig og nøgtern vurdering.

Så til fru Mimi Jakobsen, som talte om drømmene, om velfærdssamfundets fremtid, som talte om, at vi har behov for en gang imellem her i Folketinget at tale om almindelige menneskers hverdag, og det kan jeg godt følge.

Jeg deler nu ikke helt karakteristikken af velfærdssamfundet Danmark lige nu. Så lurvede er vi nu heller ikke. Så nedslidte er vi nu heller ikke. Må jeg ikke minde om, at sygehusvæsenet i Danmark er bedre end det rygte, nogle taler om. Må jeg minde om, at vi har tilført ganske, ganske mange ressourcer til sygehusvæsenet i